



Tornem al setembre amb nou format

ARTISTES A PEU DE MÀQUINA

la **M**unicipal

Històries de l'Ajuntament

Una dotzena de persones imprimeixen les revistes i llibres que impulsa el consistori

Preguntes per a ...

Jesús González Castell
Entre fogons

Sembla mentida

Anècdotes curioses i històries divertides de l'Ajuntament viscudes en primera persona

Ens interessa

Protocol de no-discriminació

Abril de 2008

105

Exemplar gratuït



Edita: Ajuntament de Barcelona. Sector de Serveis Generals

Comitè editorial:

Núria Andreu
Maribel Baños
Mànoel Bueno
Antonio Garcia-Villaraco
Xavier Mestres
Àngela Muñoz
Pepa Rico

Coordinació: Maria Rodríguez
Redacció: Manel Torrejón
Fotografia: Roger Serrat
Maquetació: El Principal

lamunicipal@bcn.cat

D.L.: B.14.742-1990

HISTÒRIES DE L'AJUNTAMENT

**Feina en equip a la
impremta**
Una dotzena de persones
imprimeixen les revistes i llibres
que impulsa el consistori

pàgina/03

PREGUNTES PER A ...

Jesús González Castell
Entre fogons

pàgina/04

GENT DE CASA

Comitè editorial de La Municipal
Sis empleats del consistori parlen de la seva experiència
definint els continguts

pàgina/05

A DEBAT

**Quin és el teu gènere
literari favorit?**

pàgina/06

CARTES DESPRÉS DE LA FEINA

pàgina/07

SEMBLA MENTIDA

pàgina/07

ENS INTERESSA

pàgina/08



Feina en equip a la impremta

Una dotzena de persones imprimeixen les publicacions i llibres que porten el segell del consistori

Són els primers a llegir *La Municipal* perquè són qui la imprimeixen. Us estem parlant dels companys de la impremta municipal, un equip de tretze persones compromès perquè tot el que vulgui editar el consistori surti bé. I —molt important— a temps.

En unes instal·lacions que hi ha a la Zona Franca s'editen i s'imprimeixen les revistes periòdiques municipals —entre d'altres, *Barcelona Informació*, els suplementos dels districtes i la revista de sociologia *Barcelona. Metròpolis*, —les publicacions de continguts més tècnics i especialitzats i els llibres editats o coeditats pel municipi. Així mateix, s'hi imprimeixen catàlegs, díptics, tríptics i altres productes de comunicació. I, fins i tot, les targetes de visita d'aquells empleats municipals que sempre n'han de portar a sobre.

Un dels dos caps de taller, Josep Pach, diu que l'ofici ha perdut romanticisme. Ell no és un nostàlgic, així que es limita a fer una constatació: "S'ha parlat tradicionalment d'*arts gràfiques*, però la paraula *arts* s'ha quedat pel camí. Ara tot és tecnologia punta". En Josep té seixanta-quatre anys i treballa en el sector des dels divuit: "Jo he conegut la monotípia —tècnica molt laboriosa que suposava editar lletra a lletra—: el meu pare, que ja era del gremi, en feia ús".

Jordi Sanahuja, de cinquanta-sis anys, treballa en el ram des que en té catorze: "La tecnologia ens fa les coses més fàcils, però encara és un ofici que només s'adquireix a base de molta experiència. Cal molta feina de precisió perquè una impressió surti bé i perquè totes les còpies siguin uniformes en color".

El taller d'impressió pertany a un equip encara més gran, el del Departament d'Imatge i Producció Editorial

En Josep va començar a les rotatives del consistori el 1984. Llavors només tenien una màquina d'òfset. "Ens havíem de modernitzar, i ho vam fer". En tot aquest temps, el tipus de feina ha evolucionat: "Abans fèiem molts impresos, talonaris, fulls oficials... Això ha anat a la baixa i potser fem més llibres, que avui són molt més fàcils de fer que fa vint anys". En Josep, que es jubila enguany, el mes de juny, compensa la pèrdua dels valors artesans de l'ofici amb la seva afició personal per la pintura: "Faig paisatges i natures mortes".

Sens dubte, la tasca de la impremta és fonamental. Però, tot plegat, es tracta d'una feina col·lectiva. Així, la impremta

és una peça fonamental, però una peça, al cap i a la fi, de l'engranatge del Departament d'Imatge i Producció Editorial. En total, més de seixanta persones. El treball, a més de ser en equip, és en cadena. Així, abans d'anar a impremta una revista, publicació o llibre, se n'han hagut de fer o encarregar els continguts. I se n'ha hagut de fer un treball d'edició i planificació previ. "És una feina gratificant. Quant tens la publicació o el llibre sortits de la rotativa aprecies el resultat de la feina que s'ha fet", diu Maribel Baños, de l'oficina tècnica, des d'on es defineixen les tasques del taller d'impressions.

La Maribel veu una part romàntica en aquest treball: "Sí, han sorgit nous suports i Internet és una tecnologia quotidiana. Però mai res no podrà reemplaçar el paper". Ens explica que és una feina que enganxa: "Tot té una data de lliurament. Mai no et pots adormir".

En Josep Pach diu sense nostàlgia que l'ofici ha perdut romanticisme



**PREGUNTES
PER A ...**



Jesús González Castell

Entre fogons

Jesús González Castell es defineix com una “persona oberta”. I així és: són molts els amics i les coneixences que ha fet al llarg dels més de quaranta anys que fa que treballa a l'Ajuntament. En Jesús treballa a la cuina que atén l'alcalde i els regidors, a la plaça de Sant Miquel. Diu que el plat que millor els surt és el llucet amb cloïsses i llagostins. Sobre la gana dels comensals, les seves paraules són d'elogi: “Tot els agrada”.

El teu segon cognom és català de soca-rel, però et vas criar a Valladolid.

Doncs sí que és un cognom català, català... De fet, tot i que tinc orígens a Valladolid, per part de la meva mare sempre he tingut família a Sant Pere Pescador.

Com et vas començar a guanyar la vida a Barcelona?

Durant dinou anys vaig treballar com a pràctic sanitari a l'Hospital de l'Esperança. Llavors aquell hospital era una mena de geriàtric. El que més recordo és la relació humana amb els malalts. Els tenia molt d'afecte i s'arribaven a crear vincles de confiança.

Devies viure moltes històries que encara deus guardar al cor, oi?

Us n'explicaré una que sempre

recordaré... Un malalt se'm va morir als braços. Més tard vaig saber que era el pare del llavors alcalde de Viladecans. El fill, l'alcalde, em va convidar a casa seva perquè volia conèixer qui havia acompanyat el seu pare en els darrers moments.

I ara treballes en un restaurant ben singular. Tu i els teus companys sou qui serveix els àpats a l'alcalde quan es troba a les dependències municipals.

És així. Ara ja fa tres anys que treballo a la cuina que prepara els dinars per a l'alcalde i els regidors. Ajudo a la cuina i porto els plats al menjador que tenim al costat.

Tens facilitat per cuinar?

Bé, és molt important aclarir que jo no sóc cuiner. M'agrada la cuina, però la meva tasca es limita a assistir a qui sí que cuina.

Tenen gustos especials els comensals?

No demanen res en especial. Bé, només quan algú segueix una dieta o bé no té l'estómac per a certs àpats, ens ho fa saber. La veritat és que no es queixen de res.

I són menjadors?

Els agrada menjar. Mengen de tot.

El dia amb més feina, quanta gent teniu entaulada?

Comptant-hi els escortes, prop de dotze persones.

Un plat del qual us sentiu especialment orgullosos.

Llucet amb cloïsses i llagostins.

El proper novembre et jubiles. Quins plans tens?

Tinc un apartament a Benidorm, així que la meva idea és anar-me'n a viure allà. Penso vendre el meu pis de Barcelona.

No trobaràs a faltar la ciutat on vius des de fa tants anys?

Doncs sí, però a Benidorm sóc feliç, m'hi trobo bé.

Et coneix moltíssima gent.

Sóc una persona oberta. I he conegut molta gent al llarg de quaranta anys a l'Ajuntament. A l'hospital vaig fer moltes coneixences. I fent el transport de les publicacions als districtes. I a majordomia. No em vull oblidar de dir que a la cuina tinc molt bons companys.

Comitè editorial de La Municipal

Sis empleats del consistori defineixen els continguts de la publicació interna

Tots ells valoren l'esperit participatiu, humà i fins i tot periodístic de la tasca



La Pepa, la Màno!, l'Àngela, la Núria i l'Antoni

Àngela Muñoz, Antoni García-Villaraco, Màno! Bueno, Maribel Baños, Núria Andreu i Pepa Rico. A molts de vosaltres aquests noms us deuen resultar més o menys familiars. Sí, són sis dels vostres companys. Sis dels integrants de l'immens equip municipal. Però, què tenen tots ells en comú i, al mateix temps, d'especial? Doncs que durant més d'un any han estat dirigint i consensuant el gruix dels continguts de La Municipal. Una tasca que han desenvolupat en la seva condició de membres del comitè editorial de la publicació.

Un bon dia van trobar estimulants a participar en l'elaboració de la revista de comunicació interna, una experiència de la qual ens fan un balanç positiu. A tots ells els ha semblat d'allò més bé l'atmosfera participativa de les reunions mensuals del comitè. A tots ells se'ls ha convidat a dir la seva, a posar propostes sobre la taula. Amb aquesta predisposició al treball en equip no ha d'estranyar que, qui més qui menys, hagi fet amics. El comitè editorial ha teixit vincles que, d'una altra manera, no haurien tingut l'oportunitat de formar-se. Tots sis han après alguna cosa nova. Així, alguns han confessat que els ha fet gràcia això de fer de periodistes: en les dinàmiques sessions de treball es tractava d'escollir

temes i personatges d'interès per al lector —és a dir, per a vosaltres—, i en el compliment d'aquesta missió tots ells hi han posat moltes ganes i esforços. Com si fossin autèntics professionals de la premsa escrita.

“Només ens faltava el cafè parat a la taula de treball”, il·lustra l'Àngela, que és assessora tècnica de la Gerència de Serveis Generals i Coordinació Territorial. “El que vull dir”, afegeix, “és que l'ambient, tot i ser de treball, era relaxat. Un clima propici per conèixer millor els teus companys de comitè, i per establir-hi lligams”. Tots destaquen el component humà de tot plegat. “M'ha semblat interessant fer-me amb gent que pertany a altres àrees de la casa”, diu la Màno!, de la quarta tinència i l'únic dels membres amb formació periodística. “M'ha donat l'oportunitat de conèixer els treballadors d'aquest Ajuntament com a persones i no com a funcionaris”, destaca Núria Andreu, del districte de Gràcia.

L'esperit participatiu anima la feina del comitè. I és el criteri pel qual es regeixen els continguts, que de forma preferent donen la veu als empleats. A l'Àngela, per exemple, li agrada la filosofia d'“Històries de l'Ajuntament”: “En els articles d'aquesta secció l'Ajuntament —

els projectes, els equips, els sectors, els districtes...— és explicat per aquells que en són protagonistes: els treballadors”. La secció “Gent de Casa” és la preferida de l'Antoni, de Sants: “Dóna la dimensió més humana de les persones, més enllà dels diagrames i organigrames”.

L'Àngela havia participat en etapes anteriors de la revista. I la Maribel treballa al Departament d'Imatge i Producció Editorial. Però tots els altres reconeixen que la manufactura d'una publicació els resultava del tot desconeguda. “M'ha semblat molt curiosa la forma en què una idea, una proposta del comitè, anava prenent cos i es materialitzava en un article en la revista impresa”, il·lustra l'Antoni. La Pepa —del Departament de Contractació— diu que, tot i ser “una colla d'aficionats en el món editorial”, hi ha hagut treball en equip, “i tots ens hem anat engrescant”.



A
DEBAT



Quin és el teu gènere literari favorit?



“M’agrada que m’expliquin històries”

Lourdes Cuscó
Serveis de manteniment de Sarrià Sant-Gervasi

M’encanta que m’expliquin històries; sempre tinc algun llibre entre mans. Ara que em feu aquesta pregunta, m’estic llegint *El noi del pijama de ratlles*. El relat es basa en la visió d’un nen de nou anys del que passa en el camp de concentració dirigit pel seu pare. Fa poc em vaig llegir *El cuento número 13* i em va encantar.



“Sóc una apassionada de la novel·la”

Carme Bea
Grup de gestió de correus i missatgeria

Sóc una apassionada de la novel·la. M’encanta la ficció, la narrativa. Em va agradar molt *La catedral del mar*: la història té lloc a la nostra ciutat i em resulta interessant el relat sobre la construcció de l’església de Santa Maria del Mar. M’agrada llegir. Sempre hi trobo temps.



“La ficció la deixo per al cinema”

Anton Maria Codina
Gabinet tècnic de programació

No m’agrada la novel·la; la ficció la deixo per al cinema. M’agrada llegir llibres d’assaig sobre temàtiques econòmiques i socials. Esmentaré un parell de llibres que són molt amens: *El economista camuflado* i *Freakonomics*.



“Tinc interès pel ‘thriller’ històric”

Maria Ramirez
Grup de pressupostos i facturació

Tinc interès pel *thriller* històric. Un títol que és un bon exemple d’aquest gènere és *El nom de la rosa*, d’Umberto Eco. Dan Brown, que és un autor actual, no m’agrada gaire. Sóc molt aficionada a la història. A l’hora d’escollir lectures em guio molt pel boca a boca.



“M’agraden la ciència i la filosofia”

Jesús Fajarnés
Departament de llicències i inspeccions de les Corts

No sóc una persona de gèneres literaris. M’agrada molt més introduir-me en els fonaments moderns de les teories científiques i en el coneixement d’antigues religions. A casa tinc moltíssims llibres de ciència i de mitologia. En canvi, cadadia tinc menys inclinació per la lectura relacionada amb la meva professió, l’arquitectura.



“A mi, la ficció m’agrada més amb música”

Juanita Ramirez
Departament de Recursos Humans de Seguretat i Mobilitat

El cert és que no tinc massa temps per llegir. Sí que m’agrada la ficció, però a mi les històries m’agrada que me les expliquin amb música: m’agrada molt el cinema i, en particular, el gènere musical. Una pel·lícula musical que estigui esperant amb interès? Doncs la versió cinematogràfica del musical *Mamma mia!*.

La selecció dels participants en aquesta secció es fa de forma aleatòria i és voluntària i desinteressada.



CARTES DESPRÉS DE LA FEINA



Fa deu anys vaig passar per uns moments una mica desagradables. En una revisió de rutina em van diagnosticar que els meus ronyons estaven fallant. Primerament —ignorant de mi— vaig pensar que la solució consistiria en un règim, en un medicament... Però no. La resposta dels metges va ser que m'havia de preparar per fer diàlisi en un termini de mesos. Sincerament, jo ignorava què era això.

Van passar uns mesos i, finalment, un dia els meus ronyons van dir prou. "Prudenci, has d'anar a la màquina", em van dir. Al principi no vaig tenir un gran disgust. Ara bé, a mesura que els dies passaven la meua percepció va canviar. Les sessions de diàlisi són molt dures. I, evidentment, no pots fallar cap dia. És convenient fer un règim molt estricte: poca ingesta de líquids, i els aliments, molt controlats. Sobre les sessions... bé, què puc dir? A vegades sense problemes i d'altres amb rampes a les cames, mareig, picors...

No voldria pintar de negre tot el que he passat. Crec que la màquina —així la denominem els que la fem servir— és un element més de la teua vida i del teu cos. Gràcies a ella pots viure, i això és el més important, sempre pensant que un dia t'arribarà el trasplantament que esperes amb tanta ànsia.

La meua opinió és que cal estar pendent de la teua malaltia amb una mica d'alegria. Sí, sé perfectament el que dic: amb alegria, amb bon humor i, sobretot, amb molt, molt d'ànim.

Podria seguir explicant moltes més coses —per exemple, sobre què sents quant ets trasplantat—, però això és una altra història.

Prudenci Gatell



SEMBLA MENTIDA



Sembla mentida...

1. A la sala d'espera d'una oficina de l'OAC hi ha una pantalla de televisió sintonitzada amb un canal. A la tele, unes noies canten la cançó de l'Aserejé. I a la sala hi ha, tot sol, un senyor de mitjana edat, amb aspecte seriós, que està ballant la cançoneta mirant fixament la pantalla.

2. Va passar en una OAC:
– Per a informació de cursos?
– Quina mena de curs vol?
– Per aprendre.

3. En una OAC, un senyor a qui li falten deu números perquè li toqui entrar, demana que l'atenem de seguida: "Perquè, si m'assec, m'adormo". El millor és que aconseguix ser atès abans del seu torn!





ENS
INTERESSA

Protocol de no-discriminació

El consistori ha creat la comissió paritària per a la dignitat i la no-discriminació en el lloc de treball. La comissió ha elaborat un protocol que estableix criteris d'actuació comuns davant situacions d'assetjament moral, sexual o per conducta discriminatòria en sectors i districtes.

El protocol pretén prevenir i facilitar la detecció d'aquests casos. Així mateix, proposa procediments per arribar a una resolució del conflicte.

La primera via que es convida seguir és la conciliació: la persona afectada ha d'explicar amb claredat a qui té el comportament indesitjat que cessi la seva actitud. Si donar aquest pas és difícil, es proposa articular la conciliació a través dels superiors jeràrquics: mitjançant el cap i, si aquest és part implicada, mitjançant el cap immediatament superior o el cap d'administració i/o personal. Aquest superior és qui ha d'avaluar la situació i facilitar el procés de conciliació entre les parts implicades. Cal destacar que la persona afectada pot comunicar la situació als delegats de Prevenció, per tal que, en cas necessari, assessorin i col·laborin en el procés de conciliació.

Si el procés de conciliació fracassa, perquè alguna de les parts no vol solucionar la situació de manera informal o bé perquè el conflicte es perllonga en el temps, cal passar al procediment formal a través del Servei de Prevenció de Riscos Laborals.

Es proposa la conciliació i, si aquesta no és satisfactòria, podeu adreçar-vos al Servei de Prevenció de Riscos Laborals

Us hi podeu posar en contacte per telèfon i per correu electrònic:

Telèfon: 93 402 71 40 (a/a del cap del Servei de Prevenció de Riscos Laborals, al qual heu d'exposar la consulta relacionada amb el protocol de no-discriminació).

E-mail: nodiscriminacio@bcn.cat

A partir del primer contacte per qualsevol d'aquestes vies, es posarà en marxa el procediment formal establert per tal de gestionar aquests casos, durant el qual es garantirà en tot moment el dret a la confidencialitat.

Heu de saber que podeu trobar informació més detallada a la intranet municipal.

Garanties

L'Ajuntament de Barcelona dóna aquestes garanties:

- El consistori es compromet a portar a terme mesures preventives per evitar aquest tipus de conductes.
- Cap treballador que comuniqui un presumpte cas d'assetjament no pot ser objecte d'intimidació, tracte injust o desfavorable.
- Es garanteix en tot moment el dret a la privacitat i confidencialitat.